

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

REDACCIO:

Josep PALLACH
32. av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIO:

M. MIQUEL
26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Endavant

Preu de l'exemplar: 20 francs.

Suscripció l'any: 250 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Catalunya continua la protesta

Durant aquest mes, i més fortament encara pel primer de Maig, han aparegut barris sencers pintats amb la lletra P. que és ja per a tot-hom el símbol de la protesta ciutadana. La policia continua patrullant i vigilant, però no pot impedir que arreu de Barcelona, a les parets i a les portes de les fàbriques, dels tallers, de les escoles, dels comerços aparegui la P. que diu que la voluntat de protesta continua en peu i que ja no desapareixerà. Que ningú no es desanimi si encara no plasma en actes de més envergadura. Nosaltres sabem que cal mantenir tensa la voluntat, anar afirmant la nostra oposició. Per primera vegada, potser, una consigna general, ha estat seguida pel nostre poble; primer pels grups actius de l'oposició, després pel conjunt de la població. Això ha de continuar. La P. ha de continuar essent la manifestació externa de l'hostilitat que ens uneix a tots contra la dictadura. A mesura que ho aconsellin les circumstàncies, i en funció sobretot de la maduresa de la perspectiva política, es decidiran altres manifestacions de protesta civil: cal esperar que ben aviat és el conjunt de les forces democràtiques, sindicals i polítiques, el que decidirà les noves manifestacions. Entretant, aquesta de la P. continuarà sense defallença.

DESCONTENUT DELS ASSALARIATS.
— EL REGIM FRACASSA EN UNA NOVA MANIOBRA. — Tot-hom sap que el nivell actual dels salaris és insuficient per viure, i que un salari mínim de 150 pessetes és una de les reivindicacions fonamentals dels treballadors, els quals veuen cada dia encarir-se els preus dels productes. La dictadura intentà enganyar els obrers promentent-los l'obtenció d'aquestes millores gràcies a les convencions col·lectives. Avui ja tot-hom sap que això ha resultat una altra solenne enganyifa. Como ho ha estat el «Consejo Social», en el qual Solís esperava igualment aconseguir un cert reconeixement de les organitzacions sindicals lliures — totes les quals foren convidades, assegurant-les que «aquesta era la veu dels treballadors» i fent-los àdhuc algunes promeses «d'antifranquisme». Però no han tingut èxit. Ni han

assistit delegacions obreres estrangeres, ni els treballadors s'han sentit representats per un aparell burocràtic que és àdhuc incapaç d'obtenir l'augment de salaris que tot-hom reclama. Com el «Plan de Inversiones», com el de la «Vivienda», com l'Estudi pel Mercat Comú, tot acaba en paraules. La realitat és que continuem sense divises, amb crisi econòmica aguda — sobretot a l'indústria tèxtil — i que la devaluació imminent acabarà d'agreuja la misèria dels treballadors, si aquests no reaccionen ràpidament plantejant les seves reivindicacions amb la sola arma que el règim escolta; la vaga.

LA VISITA DE TISSERANT: UNA BUFETADA A ACEDO I UN ENCORATJAMENT PELS DEMOCRATACRISTIANES. — Es en aquestes condicions que la vinguda del Cardenal Tisserant, enviat especialment pel nou Papa, significa un nou encoratjament pels catòlics que semblen decidits a rompre amb la dictadura, tal com ho ha fet l'Abat Escarré. Franco feu tot el possible per evitar aquesta vinguda, però no pogué impedir-ho. Aleshores posà com a condició que abans d'anar a Montserrat Tisserant devia visitar-lo a ell, i anar al Valle de los Caídos. Tisserant estigué mitja hora al Pardo, i un quart al «Valle». En canvi, passà tots els altres dies a Montserrat on tingué importants converses amb alguns bisbes que comencen a comprendre que la política dels Fla i Daniel i dels Arriba i Castro condueix a l'església a un nou desastre. Acedo rebé així una bufetada monumental, que encaixà com pogué, i el Caudillo — igualment bufetejat — decidí que Alonso Vega i el màxim de personalitats oficials acudirien a Montserrat per veure d'ofegar la manifestació popular. Però no aconseguiren més que manifestar de nou la feblesa del règim. Catalunya ha donat noves proves de maduresa política i ha sabut aprofitar l'ocasió per manifestar els seus sentiments democràtics, que impliquen el respecte i la tolerància, i que un dia proper — desembarrassats dels Acedos i dels Alonsos — dominaran arreu de la nostra terra.

EL M. S. de C. partit dels socialistes catalans

EL MES D'AGOST REUNIO DEL
CONSELL de COORDINACIO del M.S.C.

De Mèxic ens arriba la bona nova, que estem segurs els nostres llegidors apreciaran com nosaltres, de l'ingrés a la nostra Secció d'aquell país, d'aquests coneguts militants del moviment obrer, polític i sindical, de Catalunya: Victor Colomer, Jordi Benejam, Angel Estivill, Francesc Duran Rossell, Miquel Curcó, Joan Fié, Joaquin Sagarra, Miquel Alcutierre, Salvador Vidal Rossell, Gabriel Ventosa, Pau Micheli, Josep Benejam.

El M.S.C. nasqué per a reunir en una comuna voluntat política l'experiència de socialistes catalans que la gravíssima conjuntura històrica havia sovint escindit en grups dispersos i àdhuc enemics. Nasqué, sobretot, per a ofrenar aquesta experiència d'un passat carregat de sacrificis i de lluites (inclús de les que foren inútils, i fins i tot de les fratricides) a les noves generacions del nostre poble. A les que avui s'afirmen ja i coneixen les presons i les dificultats del combat. Elles han d'ésser millors que nosaltres. Elles han de saber conviure democràticament en el gran partit socialista de Catalunya, fidel a les valors de llibertat que hem après dolorosament. Flegats amb elles, els vells socialistes catalans de l'exili i de l'interior sabrem reunir la gentada obrera per aquesta gran tasca de fer la Catalunya democràtica i socialista de demà.

L'ingrés d'aquests companys, com tant d'altres fets que la premsa internacional posa de relleu i que indiquen la vigència del nostre esforç a l'Interior; com la recent creació a Brussel·les d'una secció del M.S.C. que ens anuncia el company Tell; com la reorganització del Moviment a Venezuela reunint també els veterans lluitadors del socialisme català; com les nombroses adhesions que va rebent el M.S.C. en aquests darrers temps a França, i sobretot entre els membres d'aquest «nou exili» que conté els joves quadres del pervindre; tot ens diu que estem en el bon camí: el continuarem.

Aprofitem aquesta nota per a anunciar que el C. G. del M.S.C. ha acordat convocar el Congrés anual del Moviment pels dies 15 i 16 d'agost a Perpinyà. El Butlletí Interior del M.S.C. publica aquest mateix mes de maig el Report del Consell General, i publicarà després les diverses posicions que ens siguin trameses per a prendre part en el període de discussió que precedirà, com sempre, la reunió del Consell de Coordinació.

1 de Maig
1959 :

SALARI MINIM DE 150 PESSETES PER 8 HORES DE TREBALL.
ESCALA MOVIL DE SALARIS EN FUNCIO DELS PREUS.
RETORN DE LES LLIBERTATS DEMOCRATIQUES.

UNA ENQUESTA DE LA REVISTA FRANCESA «LES TEMPS MODERNES»

La Revista parisenca «Les Temps Modernes» dirigida per J. P. Sartre edita un número extraordinari dedicat a Espanya, en ocasió del XX aniversari de l'establiment de la dictadura de Franco. Publica les respostes de diversos elements coneguts de l'emigració, a una sèrie de preguntes que la revista els fa.

En aquests moments, ens ha semblat oportú de publicar les respostes del nostre company Josep Pallach. Les publiquem en la versió castellana, perquè són diverses les personalitats d'aquesta parla que s'interessin per saber què pensen els catalans.

1) **¿Qué régimen estima preferible para España, Monarquía o República? Para hacer posible ese régimen ¿creo usted preferible la celebración de un plebiscito o la convocatoria de Cortes Constituyentes? ¿De qué garantías deberían estar rodeados uno u otro?**

2) **¿Qué libertades estima indispensables para garantizar la convivencia entre los españoles?**

3) **¿Se declara partidario de un sistema estatal unitario, federal o federal?**

1, 2 y 3) Prefiero la República. Como demócrata socialista prefiero la institución que pueda facilitar mejor la transición hacia un régimen socialista por vías democráticas. Como catalán prefiero el régimen republicano capaz de organizar una estructura federativa, plurinacional del Estado español, recobrando Cataluña sus libertades nacionales. — Sé que, teóricamente, la monarquía puede resolver estos problemas. En España, me parece casi imposible pues la monarquía como institución tiene un contenido determinado por la historia y por las clases que propician esta solución. Si la monarquía de los Austrias representó perfectamente el proceso evolutivo imperial con su corto período de esplendor y largo de decadencia, este proceso fue desde un principio apartándose de las formas democráticas que, con mayor o menor fortuna rigieron los Estados españoles durante la Edad Media, singularmente en la Confederación Catalano-Aragonesa. Los Borbones, en el siglo XVIII introdujeron el aparato centralista contra el que tanto se ha luchado en la península después. Durante el siglo XIX y lo que va del XX la monarquía fue el instrumento de dominio del Ejército parasitario, de la Iglesia muchas veces y de los grandes propietarios feudales.

Quizá si en la grave coyuntura de la guerra civil, o incluso después, el preterendente hubiese adoptado una neta postura democrática, se hubiese podido concebir una monarquía «a la escandinava». Pero D. Juan ha sido y sigue siendo fiel a la tónica de la monarquía española, «borboneando» mientras espera el poder de manos de Franco.

La elección de Cortes Constituyentes es un medio más democrático que el plebiscito. La convocatoria de las Cortes debe ser precedida de un amplio período de tiempo, con retorno de libertades fundamentales, que podrían establecerse progresivamente por un gobierno provisional merecedor de la confianza de las fuerzas democráticas de derecha e izquierda. Previamente a las Constituyentes podría haber elecciones municipales, buen ejercicio democrático en estas células vivas de la sociedad española, quizás las únicas vivas de dicha sociedad.

A mi entender, durante el período provisional, Cataluña (y Euzkadi) debe estar regida por su propio gobierno surgido igualmente del acuerdo de las fuerzas democráticas de mi pueblo, y según normas que se acordarían entre las

fuerzas españolas democráticas y las catalanas y vascas.

Una consulta electoral libre en Cataluña sobre sus propias instituciones nacionales y las perspectivas de solución peninsular, garantizaría realmente la convivencia de los ciudadanos del Estado federal español, porque daría — creo yo — una inmensa mayoría en favor de esta estructura federativa, a cuya consolidación colaboraríamos con entusiasmo los catalanes, al lado de los demás pueblos de España, libres también del corsé centralista a la francesa.

4) **¿Cuál es su opinión sobre la política exterior de España? ¿Debe ésta adherirse a las instituciones europeas? ¿Debe proseguir la política de cooperación militar con Estados Unidos y los países occidentales o adoptarse un neutralismo positivo? ¿Conviene respetar o revisar el Concordato de 1953?**

4) Creo que el Estado español debe adherirse a las Instituciones europeas, e impulsarlas hacia una más firme unidad política del continente, haciendo de Europa un firme sostén de la paz. En el plano económico la adhesión de España a estas instituciones deberá hacerse salvando los períodos de transición necesarios para reorientar nuestra política económica general que debe ser fundamentalmente agraria, y salvaguardar las posibilidades industriales donde existan, en función de una política de renovación y de mejoración de nuestra industria.

España debe cooperar con los países occidentales, que son por otro lado los únicos que permiten un mínimo de cooperación a los pequeños Estados. Debe propugnar, en el seno de esta asociación, una política de paz, de convivencia, y para ello ayudar todo esfuerzo hacia el desarme y la elevación del nivel de vida de los pueblos «colonizados» que van emancipándose políticamente en África y Asia, y lo harán económicamente en los próximos 30 años en América del Sur. Creo que esta política es más eficaz en defensa de la paz que el llamado «neutralismo positivo», plagado de contradicciones y de peligros bélicos: Noruega es un buen ejemplo de esta política pacífica que preconizamos. Implica, naturalmente, la revisión del acuerdo Franco-U.S.A.

En cuanto al Concordato, hay que revisarlo, claro está. No creo que sea difícil llegar a un acuerdo sobre el problema de la enseñanza que es el que más interesa seguramente a los católicos y a los que no lo somos. Este problema es tan grave en España que su aspecto religioso, pierde su virulencia para cualquier observador de buena fe para insertarse en la totalidad de la cuestión: hay que dar rápidamente escuelas a los miles de muchachos que no las tienen.

5) **¿Qué opinión le merece la estructura económica de España? ¿Estima necesaria una reforma agraria y, en caso afirmativo, de qué carácter? ¿Y la nacionalización de la banca, del subsuelo o de las industrias básicas?**

5) La reforma agraria, con la estruc-

tura federativa del Estado (y los dos problemas están íntimamente ligados, si reflexionamos sobre las diferencias del régimen agrario en los distintos pueblos peninsulares), es la primera de las realizaciones para una transformación democrática de la vida española. Creo difícil realizar esta reforma sin la nacionalización de la Banca que permita dirigir la política económica del país hacia este objetivo fundamental: elevar rápidamente el nivel de vida del campesino español y aumentar la producción del campo proporcionándole con la tierra los medios necesarios para trabajarla, orientando su trabajo hacia formas de explotación o de venta colectivas gracias a los Sindicatos Agrícolas, a las Cooperativas Agrícolas.

La ayuda económica del Estado a estas instituciones de cooperación contribuirá a dar su carácter a la reforma agraria y sobre todo a hacerla eficaz, que es lo que importa. Sería a mi entender equivocado imponer formas de explotación colectiva. Hay que ayudarlas, cuando rinden y surgen como una exigencia de la moderna explotación agraria. Este es el caso de las Cooperativas de venta y seguramente deben desarrollarse en el plano de la producción (instrumentos modernos, abonos, educación del campesino, etc., etc.). Todo esto se refiere sobre todo a Cataluña. Es muy posible que en Andalucía, Extremadura, y en general en las zonas de latifundio pueda irse más lejos en este sentido.

La nacionalización del subsuelo, de las industrias básicas son medidas esenciales de orden socialista. La participación activa de los Sindicatos Obreros — Federaciones de Industria y Comités de Empresa — como instrumentos clave de socialización permitirá un día realizar estos objetivos fundamentales para la democratización real de la sociedad española. La reconstrucción del movimiento obrero peninsular, la educación y preparación de dicho movimiento obrero facilitarán con rapidez la realización de dichos objetivos.

6) **¿Qué medidas le parecen susceptibles de mejorar el nivel de vida de los trabajadores?**

6) Hasta hoy la gran víctima de la dictadura franquista es la clase trabajadora sobre cuya explotación — expresada en un horario de trabajo y en un nivel de vida que no tienen parangón en Europa — se han alzado las escandalosas fortunas de unas minorías, que la extraordinaria concentración bancaria y el parasitismo estatal han favorecido.

Un aumento inmediato de salarios y el establecimiento de un salario mínimo vital por ocho horas de trabajo es una exigencia inmediata de justicia. Pero sólo una seria política de control de precios, una reducción severa de gastos improductivos del Estado, y de revisión de la política actual de inversiones (cajas autónomas, falsa industrialización estatal cedida finalmente a la empresa privada si es rentable; estúpida política

de prestigio en monumentos y construcciones estatales, etc., etc.), coincidiendo con una reforma fiscal completa, evitará un nuevo proceso inflacionista que a nadie conviene.

Se trata de redistribuir la renta nacional, y propiciar al mismo tiempo la orientación económica general en el sentido indicado: desarrollo de la producción agrícola, mejor explotación de la industria. Los trabajadores sólo colaborarán con entusiasmo a este esfuerzo si realmente participan en su elaboración y realización a través de sus organizaciones, políticas y sociales: partidos, sindicatos, cooperativas...

Todo esto indica cómo un simple problema como éste de los salarios plantea en realidad el de la estructura total, económica, social y política, de la España que sucederá a la dictadura.

7) **¿Qué medidas sugiere para facilitar el acceso a los diversos grados de la enseñanza del mayor número de españoles?**

7) La primera es dignificar la profesión de maestro aumentando inmediatamente los salarios, y procediendo en el término de uno o dos años al gran esfuerzo de escolarización primaria que liquide la vergüenza actual: 2.500.000 niños sin escuela. Para ello, paralelamente al gran esfuerzo de construcciones escolares (mayor todavía que el que realizó la Segunda República), habrá seguramente que proceder a la expropiación temporal de edificios para darles este destino. Al mismo tiempo hay que formar en pocos meses miles de maestros utilizando todas las competencias, a partir de ciertos grados de capacitación (tres años de bachiller, etc.). Paralelamente a estas medidas de urgencia hay que propiciar una gran reforma de la enseñanza primaria, secundaria y técnica, fundiéndolas en un tronco común que permita la buena orientación del niño en función únicamente de sus capacidades intelectuales, y abriendo la Universidad, las Escuelas Técnicas y los Centros de Formación a todos los estudiantes sin distinción de fortuna, y a partir de sus posibilidades personales.

En Suecia se ha hecho en este sentido algo muy interesante. También es interesante el plan Wallon-Langevin de reforma francesa y de escuela única. En fin, los ejemplos no faltan. Pero me interesa decir que, en lo posible debemos huir en esto como en todo de la centralización excesiva, que tanto daños ha hecho. Los municipios deben jugar un gran papel para la realización de la primera etapa, y posteriormente. Hay que propiciar la intervención directa de los maestros, de los estudiantes, de los padres de alumnos, en la administración de los organismos de enseñanza. El Estado solo no podrá hacer nada. Únicamente utilizando las energías y el entusiasmo popular hacia esta gran empresa de enseñar al que no sabe, se conseguirán resultados rápidos, y es rápidamente que los necesitamos.

8) **Teniendo en cuenta la situación actual de España, ¿qué medios políticos sugiere usted para poder llevar a cabo el programa más arriba expuesto?**

8) Hay que luchar contra la dictadura. No hay otro medio. Y no hay nada a inventar ni tan solo en cuanto a los métodos de lucha. Nuestros pueblos los han enseñado a las organizaciones políticas y sindicales: la gran manifestación ciudadana, pacífica responsable; la huelga igualmente pacífica y decidida.

Pero hay que coordinar esta lucha, dirigirla en lo posible para evitar sufrimientos inútiles, señalarle objetivos claros.

Un Organismo de Coordinación de la Acción que uniera a las distintas fuerzas democráticas, políticas y sindicales debería establecerse sobre la base de un programa mínimo para establecer un gobierno provisional, con los demócratas de derecha que lo aceptasen, y para realizar una serie de medidas de urgencia hasta la consulta electoral.

Una acción popular sería, responsable, una racha de huelgas obreras secundadas por los estudiantes y las clases medias, obligaría a las grandes fuerzas que sostienen la dictadura — Ejército, Iglesia, Gran Burguesía — a separarse de ella y a organizar o apoyar fuerzas políticas de derecha, cuyas posibles per-

sonalidades todos conocemos, y que aceptan el diálogo y la negociación.

Hasta ahora, en general, las fuerzas políticas españolas se han preocupado de la negociación; al faltar el impulso popular que la provoca, ésta falla y es muy natural. Pero negociar y luchar no son términos antitéticos, sino al contrario complementarios. Son los verdaderos medios de realizar un gobierno provisional y una consulta popular, cuyo resultado naturalmente acataríamos. En el programa de acción de este organismo que proponemos debe figurar, sin embargo, lo esencial de las reivindicaciones democráticas estudiadas aquí. Para suscitar el entusiasmo popular, hay que proponer objetivos claros, realizaciones concretas de carácter social, político, económico y no únicamente la posibilidad de resolver democráticamente el hecho institucional, cosa en verdad secundaria actualmente en el espíritu de la inmensa mayoría de los españoles.

Preparar este programa mínimo de realizaciones, coordinar y propiciar la acción popular, negociar cuando llegue el momento: éstos son los medios para acabar con la dictadura.

(Vé de la pág. 4.)

niel, que el governador es digui Acedo o Recasens, que l'alcalde franquista es digui Porcicles o es digués Rodriguez, en és igual.

O potser pitjor. Perquè aquests senyors també en parlen de la pàtria i fin i tot de Catalunya. De la seva, és clar. Els treballadors de la Maquinista i del Ram de l'Aigua, els salta-tauells de la Rambla o del Carrer de Trafalgar, els escriptors de la Via Layetana, ja fa molts anys que la coneixen la pàtria d'aquests senyors. Una pàtria que fa sortir la força pública al carrer cada vegada que és qüestió d'una pesseta més de jornal. Una pàtria que està en mans d'una classe.

Un dia potser refrescarem la memòria als que l'han perduda, fins i tot a l'honorat personatge i al seu turiferari que fins ara no ha merescut resposta de nosaltres.

Per ara només tornem a demanar, amb paciència i educació:

—De què se'ns acusa? D'haver signat un «pacte» amb «aquells». — o del contingut del document?

I preguntem de nou: Pot alliberar-se del franquisme Catalunya sola?

Els que vulguin reflexionar que ho facin. El M.S.C. ha signat un Document i en signarà d'altres, si cal, amb aquelles forces polítiques i sindicals no totalitàries que estiguin disposades a treure el franquisme i a restaurar les llibertats, i que reconguin a Catalunya el dret de determinar-se ella mateixa.

Ei M.S.C., que sap per quin meridià passa la línia socialista, és ja conegut arreu per tots els treballadors i el nostre poble sap la combativitat, el treball i l'esperit de sacrifici dels nostres companys de dintre. El M.S.C. serà demà el gran Partit Socialista que donarà a Catalunya un contingut social i una personalitat política.

(Vé de la pág. 4.)

anarcoidees en la «intel·ligència» que no sap conjugar l'ideal i la vida que el realitza

Però hi ha una resposta eloqüent pel nostre amic de Noruega: ¿Com és que la «intel·ligència» escandinava no reacciona en comunista? Sembla, segons criteris respectables, que els comunistes són els que realitzen més depressa el socialisme i els escandinaus que viuen la llibertat i la democràcia no senten cap temptació de fer-se comunistes. Per què serà?

La nostra resposta, encertada o no, és una: Perque no poden ésser reaccionaris com no ho poden ésser els que viuen la llibertat. Lenin i els bolxevics que feren la revolució d'octubre sabien perfectament que havien derrocat una tirania per a establir la pròpia. Quina tirania era aquella? La del socialisme? No. El socialisme estava per fer i no podia ésser cap tirania. I per fer socialisme van fer ciència, van fer fàbriques, van fer treball, van fer riquesa, seguint les mateixes normes i els mateixos procediments del règim capitalista, potser una mica pitjors, potser encara més brutals. I ara, quan els xinesos han fet el «gran pas avant», i han organitzat les famoses comunes, els soviètics que han après molt de socialisme i si tinguessin llibertat hi entendrien prou, han arrufat el nas, han somrigut i han dit a l'orella de Mao Tse-Tung: Això és una barbaritat!

De segur que el lector trobarà la nostra resposta massa tangencial. No hi fa res. Ho aclarirem dient que l'anarcoide és un alcalí que forma sals que ajuden a la nutrició intel·lectual mentre que el comunistoide és una embòlia que paralitza la vida de l'esperit.

M. SERRA I MORET

NORMES I TACTIQUES

per M. SERRA I MORET

MAI no ens ha abellit de fixar normes ni disposicions de tàctica. Això es feinetes de militars i pel que sabem dona tan bons resultats que segons una recent biografia de Napoleó aquell gran geni va perdre totes les batalles més sàviament concebudes i preparades i va guanyar totes les que se li presentaven inopinadament en les seves expansions imperialistes més arriscades.

Creiem que si tenim un propòsit i un fi — i els partits polítics són propòsits i fins — les orientacions cal trobar-les en tot moment com els vaixells que segueixen la ruta dintre les condicions físiques i meteorològiques contingents, desviant-se i fent marrades si cal, sense mai no perdre el nord. I les tàctiques, per bé que matèria important, no deixa d'ésser subalterna, com les del timoner i el maquinista que graduen la propulsió en la mesura que aconsellen les circumstàncies. Aquestes pràctiques, més que competència acadèmica i resolucions d'un estat major, reclamen sensibilitat, enteniment, esperit d'acció, és a dir, la capacitat natural i espontània de la criatura que creix, s'adapta al medi, i afirma la seva presència i el seu poder en el complex de la vida universal.

S'escau que hi ha una moral que tots entenem i que enlloc no la trobem escrita ni codificada. I és precisament la moral que regeix els grans destins i la que dona èxit o fracàs a les més grans empreses. Sovint, els que la ignoren o la traeixen tenen èxits momentànis que fan creure que la mentida i la corrupció són armes eficients. Però sense sortir-nos del marc reduït de la política catalana, si tenim sentits, ens sofoca la bravada de personatges infectes que la proflàxia popular hauria esbandit si ens trobessim en condicions normals de democràcia.. No costa gaire de comprendre que ni en el teatre de marionetes aquestes figures de pessebre no tenen cap avenir.

No és pas per demés parlar-ne, però. Un excel·lent amic que viu a Noruega — fet gens negligible per a tenir idees — ens escrivia ingenuament sobre aquests temes i resumia les seves conclusions així:

a) Cal en primer terme un socialisme fort com a partit i com a sindical;
b) Cal, si és possible, incorporar els catòlics de la democràcia cristiana. Ho crec importantíssim tàcticament;

c) L'organització nacionalista (Estat català o Sinn Fein) deu mantenir-se al marge de la política. Els seus militants haurien d'ésser membres de partits polítics i actuar en ells.

d) El Moviment Socialista hauria d'ésser prou elàstic i «liberal», per a no caure en el conservadurisme escandinau que provoca reaccions anarcoides en la «intelligència». (Aquest punt potser us sorprendrà però és el meu cavall de batalla).

e) Efectiu pacte de no agressió entre el socialisme i el nacionalisme.

Nosaltres som socialistes, socialistes universals, però socialistes catalans tant mateix. Ens cal actuar a Catalunya, com a catalans, i la nostra empresa té per objecte fonamental fer un Catalunya lliure i un poble emancipat, autosuficient, que realitzi el socialisme en la mesura de la seva pròpia capacitat de vida i de creació. Aquests fins i propòsits són la substància mateixa del socialisme universal, veritat demostrada per la història antiga i moderna. La nostra condició de socialistes catalans no ens redueix ni ens segrega sinó que ens identifica entre els socialistes peninsulars per bé que alguns d'ençà i enllà no ho entenguin malgrat que tots siguem penats del mateix presidi i estiguem sotmesos a les mateixes limitacions, privacions i afliccions. La nostra unitat és indestructible.

Establert que som socialistes catalans i que ens cal actuar com a tals, serà tòpic de dir al nostre amic de Noruega que no es sorprén ni poc ni molt que el conservadurisme escandinau provoqui reaccions anarcoides en la «intelligència»?

Els socialistes de Suècia i de Noruega estan a una distància considerable dels socialistes catalans. Si haguessim de comptar els graus de latitud per paral·lels de llibertat i de consciència pública les distàncies semblarien astronòmiques. L'escandinau viu la llibertat i la ciutadania i té al seu abast tots els mitjans d'il·lustració i d'experimentació que pot oferir la societat moderna. Ell veu el socialisme més de prop que nosaltres i per això no corre ni s'ennuega. Per això la realització del socialisme es fa llegudament, orgànicament, d'acord amb el ritme universal o internacional de l'economia i de les relacions humanes, conservant la llibertat i el dret d'opció que és el capital inicial per a posar en peu la gran empresa socialista.

Es explica que la lentitud i la pausa del ritme provoqui reaccions

(Passa a la pàg. 3.)

PER UNA VEGADA (1)

per Miquel GAYOLA

El modest ENDAVANT, que tanta nosa comença a fer a alguns, no està ni subvencionat ni pagat per cap mecenes.. Per aquesta raó no pot oferir-se el luxe d'una tribuna lliure, literària o pseudo-històrica. ENDAVANT té l'espai tant limitat que ni tan sols té lloc per arreplegar-hi les inmundícies que d'un temps ençà certs personatges volen llençar-li al damunt. I qui diu damunt de l'ENDAVANT diu del M.S.C. i fins i tot d'alguns dels seus dirigents.

Ja ja temps que resulta que el M.S.C. ha trait. Parodiant el Be Negre diguem que si el M.S.C. ha trait, hi ha individus que han triat. Han triat un recer ben tou i calent, els peus dins les pantufles. Han triat de contemplar els braus de l'altre costat de la barrera; han triat de fer de francs-tiradors. Posició còmode i ben absent del perill de fer marrada o de deixar-se influenciar pel raonament dels contraopinant.

Nosaltres reconeixem que copsar la realitat no està a l'abast de tot-hom. Acostumem a dedicar a aquesta feina moltes hores del dia i de la setmana, i malgrat tot no tenim la pretensió de posseir cap fórmula màgica que d'acuí a demà hagi de «girar la truita». Però ens abstenim de donar lliçons i consells a ningú. I si alguna vegada tenim escombraries per llençar ja sabem on hem de llençar-les. Mai damunt de cap partit o persona que lluiti per la llibertat i per la democràcia.

Els mots pàtria i Catalunya volen dir molt o volen dir poc. El que cal és precisar de quina pàtria i de quina Catalunya es tracta. A nosaltres una Catalunya «rica i plena» on els obrers es morissin de gana, amb un nivell cultural més baix que l'actual, no ens interessa. Un Estat Català ben independent, dirigit per un rei o per un cap d'escamots, el rebutgem a la bestreta. El nom no fa la cosa. El joier de la cantonada pot molt ben lliurar un parcel·la de mitjons bruts dins un estoig de luxe.

I que el cardenal de Tarragona es digui Arriba i Castro o es digués Pla i Deu (Passa a la pàg. 3.)

(1) ENDAVANT no ha contestat, ni pensa contestar, les múltiples elucubracions més o menys ofensives dels poc seriosos separatistes que s'entretenen combatent el «Pacte de Paris», quan tanta feina hi ha a combatre Franco.

Recentment, però, el company Gayola ha estat interpellat en les planes d'un portanveu que s'ha especialitzat en aquesta feina. Ens envia la seva resposta, i la publiquem esperant que la curiositat dels nostres contraopinant quedarà satisfeta. (N. de la R.).

Société Générale d'Impression
Toulouse
Le gérant : A. IBORRA